

Een Zeekraai-prentenboek

Een beestje voor Pelle

Astrid Lindgren &
Maria Nilsson Thore

ploegsma

Kijk ook op:
www.kinderboeken.nl
www.ploegsma.nl
www.astridlindgren.se

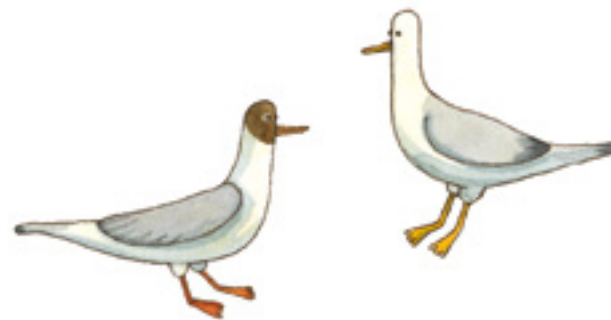
ISBN 978 90 216 8285 3 / NUR 273
Titel oorspronkelijke uitgave: *Ett litet djur åt Pelle*
Verschenen bij: Rabén & Sjögren, Stockholm 2019
De tekst komt uit *Vi på Saltkråkan*, Rabén & Sjögren 1964
© Tekst: Astrid Lindgren 1964 / The Astrid Lindgren Company
© Illustraties: Maria Nilsson Thore 2019
Vertaling: Rita Törnqvist-Verschuur
Typografie: Nancy Koot
Gedrukt bij Livonia Print, Letland
© Nederlandse uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2021
Alle rechten voorbehouden.

Astrid Lindgren & Maria Nilsson Thore

Samen op het eiland Zeekraai

Een *beestje* voor Pelle

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

In het zijkamertje naast de keuken zat Pelles vader te schrijven. Melker Melkerson had het raam opengezet om de bloemen te kunnen ruiken, en als hij opkeek van zijn schrijfmachine zag hij een klein stukje blauw van de zee.

Mops was op weg naar de Timmermanshoeve en hoopte Pelle daar te vinden. Maar ze zag hem nergens. Wel zag ze haar oude vriend oom Melker voor het open raam van het zijkamertje zitten.

‘En jij zit maar te schrijven en te schrijven,’ zei ze. ‘Waar gaat het eigenlijk over?’

Melker liet zijn handen van de toetsen vallen.

‘Hoor eens Mops, dat zijn dingen waar jij niks van snapt,’ zei hij kort.

‘Nietes. Ik snap al... alles,’ beweerde Mops.

‘Maar dit in elk geval niet,’ zei Melker.

‘Snap je het zelf dan wel?’ vroeg Mops.

Ze leunde tegen het raamkozijn en zag eruit of ze daar de rest van de dag wou blijven hangen. Melker kreunde bij de gedachte.

‘Voel je je soms niet goed?’ vroeg Mops.

Melker zei dat hij zich heel goed voelde, maar dat hij zich nog beter zou voelen als zij ophoepelde. En toen liep Mops maar weer weg.

Maar na en paar stappen draaide ze zich om en riep: ‘Oom Melker, weet je? Als jij niet zo kan schrijven dat ik het snap, dan kan je er net zo goed mee ophouden.’

Melker begon weer te kreunen. Toen hoorde hij aan het gerammel van de melkbus dat Pelle eraan kwam.

Hij riep luidkeels: ‘Pelle, neem Mops nou even mee! Kom eens hier... dan krijg je geld voor een ijsje. Een voor jou en een voor Mops. En doe maar rustig aan.’

Doe maar rustig aan, dat had hij echt niet hoeven zeggen. Het leek wel of hij niks van kinderen snapte en of hij de wei van Jansson nog nooit had gezien! Je moest er dwars doorheen als je de melk ging halen, en daar kwamen Mops en Pelle en Bootsman al aangelopen over het paadje tussen de berken. Er waren op dit moment geen koeien en dat vond Pelle wel een beetje jammer.

Maar er groeiden wilde aardbeitjes en bosbessen en er fladderden vlinders in het rond, en de mieren hadden er hun mierenpaadjes tussen de mierenhopen. Er lagen ook grote mossige stenen waar je bovenop kon klimmen en in een berk had Mops een vogelnestje ontdekt.